

چهارشنبه 7 تیر 1396 - 3 شوال 1438 - 28 ژوئن 2017

انفجار دفتر حزب جمهوری اسلامی و شهادت مظلومانه شهید بهشتی و یارانش (1360 ش)

انفجار دفتر حزب جمهوری اسلامی و شهادت مظلومانه شهید بهشتی و یارانش (1360 ش)

یک روز پس از سوء قصد به جان حضرت آیت‌الله خامنه‌ای در ششم تیرماه 1360، در ساعت 20 و 30 دقیقه شامگاه روز یکشنبه هفتم تیرماه 1360، جلسه‌ای در سالن اجتماعات دفتر مرکزی حزب جمهوری اسلامی واقع در سرچشمه تهران برگزار شد. بحث روز درباره تورم بود اما عده‌ای از اعضا خواستند که درباره انتخابات ریاست جمهوری نیز صحبت شود. شهید بهشتی سخنانش را با این جملات آغاز کرد: "ما بار دیگر نباید اجازه دهیم استعمارگران برای ما مهره‌سازی کنند و سرنوشت مردم ما را به بازی بگیرند و..." این آخرین کلمات آن بزرگوار بود که از لبان حقگوی ایشان بیرون تراوید. ناگهان انفجاری مهیب روی داد و در کمتر از ثانیه‌ای، از سالن اجتماعات حزب جمهوری اسلامی جز تلی از خاک، چیزی نماند. فاجعه انفجار دفتر مرکزی حزب جمهوری اسلامی در تهران و شهادت مظلومانه هفتاد و دو تن از برجستگان و نیروهای لایق و کارآمد انقلاب و در رأس آنها شهید مظلوم آیت‌الله بهشتی از سوی سازمان جهنمی منافقین، عکس‌العمل استکبار جهانی و عوامل داخلی آنها در قبال برکناری بنی‌صدر خان و حذف ضدانقلاب از صحنه سیاسی کشور توسط مسؤولین نظام اسلامی بود. عوامل این جنایت بزرگ معتقد بودند که در اثر کشتار مسؤولان عالی‌رتبه، اوضاع کشور بهم می‌ریزد و انقلاب اسلامی از بین خواهد رفت ولی به کوری چشم دشمن، انقلاب ما پایدارتر شد و هیچگونه تزلزلی در ارکان نظام به وجود نیامد. در انفجار دفتر مرکزی حزب جمهوری اسلامی علاوه بر آیت‌الله دکتر بهشتی، تعداد زیادی از وزرای کابینه و نیز نمایندگان مجلس شورای اسلامی به شهادت رسیدند. حضرت امام خمینی(ره) پس از این حادثه فرمودند: "ملت ایران در این واقعه، 72 نفر به عدد شهدای کر بلا را از دست داد. بهشتی خار در چشم دشمنان اسلام بود".

عملیات ایدایی ظفر 3، در منطقه غرب کشور توسط ارتش (1364 ش)

نیروی زمینی ارتش جمهوری اسلامی ایران در ساعت 1 بامداد 7 تیرماه 1364 به منظور ضربه زدن به بخشی از نیروهای دشمن در شمال غربی خط خودی - جبهه شمالی جنگ - عملیات محدود و ضربتی «ظفر 3» را به اجرا گذاشت. در این یورش 20 دستگاه خودرو، 12 زاغه مهمات و شماری از سنگرهای انفرادی و اجتماعی دشمن منهدم شد.

عملیات فتح 7 در حلبچه توسط سپاه پاسداران انقلاب اسلامی (1366 ش)

تداوم عملیات‌های نامنظم در عمق جبهه دشمن و همکاری مستمر با معارضان عراقی، که بیشتر آنها از گروه طالبانی (یعنی اتحادیه میهنی کردستان عراق) بودند، ضربات سنگینی بر پیکر تشکیلات و سازمان نظامی دشمن وارد می‌آورد. یکی از مهمترین و کاری‌ترین حمله‌ها از این دست، عملیات «فتح 7» بود که طی آن نیروهای خودی تحت امر قرارگاه برون مرزی «رمضان» با رمز «یا فاطمة الزهرا (سلام الله علیها)» و یگان‌هایی از معارضان کرد عراق با هدف انهدام تأسیسات نظامی و اقتصادی دشمن در منطقه «حلبچه»، «شانه دري»، «سیدصادق» و «اربت» در روز 7 تیرماه 1366 وارد عمل شدند. نیروها با انهدام ساختمان مرکزی پارازیت محور «چناق چیان» و دکل مخابراتی و پست برق، شهر سیدصادق عراق را به مدت چند ساعت تحت کنترل خود گرفتند و در همین فاصله به تخریب ساختمان‌های دولتی پرداختند. همچنین طی این حمله به پادگان‌های شهرهای سیدصادق و حلبچه و یگان ضد شورش این شهر خسارات سنگینی وارد آمد و 6 پایگاه حفاظتی اطراف سیدصادق نیز منهدم شد. نیروهای عمل‌کننده در این عملیات با یورش به پادگان «کانی پانکه» و مقر تاکتیکی 257 و انهدام مرکز موتور لشکر 27 عراق توانستند تعداد 1545 نفر از نیروهای دشمن را کشته و زخمی و اسیر نمایند. در جریان این یورش 50 دستگاه خودروی نظامی دشمن به آتش کشیده شد.

روز قوه قضائیه

یکی از مهم‌ترین شئون حکومت اسلامی، برپاداشتن حق و احقاق حقوق صاحبان حق می‌باشد که مستلزم وجود دستگاه قضایی مستقل، مقتدر و عدالت‌محور است. بر همین اساس، امام خمینی رحمه الله قوه قضائیه را حساس‌ترین مکان نظام دانسته، آن را پناهگاه ستم‌دیدگان می‌داند و تضعیف آن را برخلاف موازین اسلامی برشمرده‌اند. از منظر رهبر کبیر انقلاب، مطابقت عملی احکام قوه قضائیه با موازین اسلامی، می‌تواند نجات بخش و حلال بسیاری از مشکلات کشور باشد. به دست آوردن رضایت مردم و در نتیجه رضایت خداوند آن زمان عملی خواهد بود که قوه قضائیه در دادخواهی‌ها و اجرای عدالت و حدود اسلامی، پیاده کردن حقوق اسلام را مدنظر داشته باشد.

تصرف شهر شیراز توسط "امیر مبارزالدین محمد" سرسلسله‌ای آل مظفر (754 ق)

امیر مبارزالدین محمد، سرسلسله‌ای آل مظفر، که از دست اندازی‌های متوالی شیخ ابواسحاق به کرمان و یزد متغیر شده بود بالاخره عازم تسخیر شیراز و برانداختن امیر شیخ ابواسحاق گردید. محاصره‌ای شیراز به مدت 6 ماه طول کشید تا این که در سوم شوال سال 754 ق شهر را به تصرف خود درآورد.